

Симеонъ.

Трудовѣтъ ви ще бѣдѣтъ високо наградени.

Хаканъ.

Боянъ, Цвѣтко и Милица. (покланятъ са и излизатъ)

Страхилъ.

Неисказанно вѣселие ще бѣде сега мѣжду войската, като ся извѣсти че ще ся бие съ лукавитѣ гърци.

Николай.

За нашата войска радостъ, но за Византия жалостъ. Като ся видатъ обкръжени отъ такава една силна войска, какъвъ ли страхъ ще бѣде въ Константинополъ? Много фамилии ще напуснатъ домовете си и побѣгнатъ къмъ Азія.

Симеонъ.

Отлична столица е Константинополъ! Неговото превземаніе не е лесно. Ако не ся дѣйствува и по море, мѣчно може да ся покори. Колко кръвъ са е пролѣла за тоя отличенъ градъ! Колко хиляди български войници сж ставали жертва, за Византійската надута гордостъ!

Страхилъ.

Наистинна, че България е имала постоянни боеве съ Византия, която винаги е бивала победена. Нашитѣ войски са допирали до самата имъ столица, страшни поражения сж претърпѣвали, но и пакъ не сж ся смирявали за много години, какъвто миръ и да ся е сключвалъ, винаги е бивалъ отъ тѣхъ нарушаванъ!

Симеонъ.

Тѣхната надута гордостъ, тѣхното лукавство, тѣхнитѣ